

[Ministeren for offentlige arbejder.]

folketinget, uden at det folketingsudvalg, som skal behandle dette, havde adgang til at studere andre muligheder. Det er jo almindeligt, når et forslag er konkret og vedtaget, at der kan være meget modstand imod et bestemt forslag. Hvis man prøver en anden løsning, kan det godt være, det viser sig, at modstanden mod den anden løsning er lige så stærk; men derfor slipper man jo ikke for at prøve den igennem.

Jeg har ikke på forhånd nogen fornemmelse af, hvordan disse ting vil ligge, men jeg har altså ment, at jeg skulle fremskynde afgørelsen af, om man skal gå videre med det projekt, der nu er vedtaget, eller skal lade være, og derfor vil jeg ikke ligefrem acceptere, at den fremgangsmåde — at sætte undersøgelserne i gang, inden et folketingsudvalg har bedt om det, for at have dem klar den dag, man ved man bliver bedt om det — skulle betyde en forsinkelse af sagen; det var i hvert fald ikke meningen.

Flere har været inde på det problem, der hedder relationer mellem motorgader og motorveje og omliggende bebyggelse og støjforhold. Særlig når man taler om motorgader, altså anlæg i byområder, må man gøre sig klart, at byområderne er der, og at bebyggelsen er der, og at trafikken er der, derfor bliver spørgsmålet, om man kalder det motorgader eller noget andet, ofte et definitionsspørgsmål. For at blive ved den konkrete sag, Engstrand Allé, må man gøre sig klart, at den gade vil under alle omstændigheder få en betydelig trafik, allerede fordi den er udbygget til det. Det vil den få på den ene måde eller på den anden måde; selvfølgelig ikke nær den samme trafik, hvis man fører den igennem som motorgade, som hvis man går den vej, som vi alle sammen nærmer os i denne sag. Man må på den anden side gøre sig klart, at støj og forurening fra trafikken, det er noget, der simpelt hen hører de store byers tæt bebyggede og tæt trafikerede kvarterer til, og at det ofte kan være værre dér, hvor man ikke har sørget for store, brede veje med gennemgående trafik, end dér, hvor man har fået det stuvet sammen med mange stop og megen tomgang og megen trafikregulering og mange andre ulemper. Uden at ville gå nærmere ind i det vil jeg da gerne sige, at man skal vogte sig for ud fra et forurenings-

synspunkt alene at betragte det, at man udbygger til bredere og større færdselsårer, som en forøgelse af forureningen, det kan så sandelig i mange tilfælde være det modsatte.

Der har været en ret interessant diskussion med bemærkninger fra flere af ordførerne om relationen: staten, Københavns kommune, planlægningen og — det må vi sige — den manglende koordinering, som findes på dette område. Det er jeg ganske enig i, og jeg tror nok, man må se det i øjnene. Man kan godt tage den enkelte sag ud og sige: dér gjorde man sådan, dér skulle man ikke have gjort sådan. Det kan man gøre over for mange områder, men skal man være lidt konsekvent, og vil man bort fra den vanskelighed, der ligger, og de mange sager, der sendes frem og tilbage, er der vist ingen anden vej end at erkende, at grænsen mellem, hvad der er statsligt, og hvad der er lokalt kommunalt, nok ligger forkeret. Man må finde sig i, når der er delt ansvar, og det er der altid, særlig når den ene har en væsentlig interesse og en væsentlig indflydelse, og den anden skal betale helt eller delvis, så kommer man ud for det, som vi er ude for hele tiden, og som vist har pint også tidligere trafikministre, at det er meget vanskeligt at komme nogen vegne i disse sager, fordi der er så mange instanser blandet ind i det. Det må der nødvendigvis være, sådan som ansvarsfordelingen og den økonomiske fordeling er. Jeg takker meget for de bemærkninger, der er kommet frem ved denne debat, som tyder på, at man er klar over dette. Jeg tror, det er helt nødvendigt at se at finde en vej ud af disse problemer. Det kan selvfølgelig også, og det synes jeg da jeg skal gøre opmærksom på, komme til at medføre, at nogle af de spørgsmål, vi drøfter her — også ved denne lejlighed — efter en sådan ændring vil blive spørgsmål, der overhovedet ikke kommer til behandling i folketinget. I de tøjeblik det er en lokal, kommunal opgave, vil i hvert tilfælde en del af disse opgaver simpelt hen udgå af folketingets behandling af sagerne. Det må være en konsekvens af det, som jeg ikke har noget imod, men jeg synes bare, jeg vil gøre opmærksom på det.

Lad mig til slut sige, som jeg sagde til at begynde med, at med den tilslutning, der er givet til tanken om at få klaret proble-